

۲۲ خرداد،

روزی که فراموش

نخواهد شد!

بقیه از صفحه اول

گرچه در ۲۲ خرداد سال گذشته نیز برخوردهائی بین مامورین انتظامی و تجمع کنندگان پیش آمد و زنان درحالی که روی زمین نشسته بودند، مورد ضرب و شتم قرار گرفتند، اما به دلیل نزدیکی به انتخابات ریاست جمهوری، نه میزان خشونت به این حد بود و نه دستگیریهای بیشمار صورت گرفت. شعارهای زنان امسال نیز کمابیش همان شعارهای سال گذشته بود. اما امسال که دیگر انتخابات، پشت سر گذاشته شده بود و کسی نیازی به آراء زنان نداشت، نیروهای انتظامی نه تنها با خشونت تمام به سرکوب تظاهرکنندگان و دستگیری آنان اقدام کردند، بلکه برای آنکه مشکل سرکوب زنان توسط مردان را هم به نوعی حل کنند، این بار پلیس های زن مجهز به باتوم و گاز اشک آور را به صف مقدم حمله فرستادند.

اما بواقع برای زنان چه فرقی می کند که باتومی که بر سر آنها فرود می آید، توسط یک مرد یا یک زن بر فرشان نشیند. باتومی که بر سر آنان فرود می آید، هدفش وادار کردن آنان به برگشتن به کنج خانه ها و چشم پوشیدن از حقوق انسانی خود است. تا به آنها بگویند که وظیفه ای جز اطاعت از شوهرتان ندارید و باید تابع شوهر باشید و هیچ سخنی از حق برابر با او در طلاق، در حضانت از فرزندان، در آزادی شغل و ... نزدیک و اگر دست به ازدواجهای متعدد زد، دم برنیاورید و هر وقت ما صلاح دیدیم و نیاز به آرا شما داشتیم، به پای صندوق های رای بیایید و به مردانی که ما اجازه داده ایم انتخاب شوند، رای بدهید...

دولت جمهوری اسلامی و دیگر مدافعان تبعیض علیه زنان، یک واقعیت را نادیده می گیرند، و نمی خواهند آن را ببینند: ما در قعر قرون وسطی زندگی نمی کنیم، ما اینک در آغاز قرن ۲۱ قرار داریم. در قرنی که دیگر هیچ انسانی را نمی توان در چهاردیوار خانه اش محصور کرد و دیوارهایی که حکومت

اسلامی با باتوم و بازداشت و زندان از آن ها پاسداری می کند، دیگر در دنیای واقعیت غیر قابل عبور نیستند. دورانی که مرد تنها نان آور خانه بود، سالهاست که سپری شده است. زنانی که با انقلاب ۵۷ به خیابانها ریختند و در صف های میلیونی تظاهرات کردند و شعار دادند، نه تنها به سادگی به کنج خانه ها برنگشتند، بلکه از آن پس روز به روز نقش مهمتری را در عرصه های اجتماعی و اقتصادی برعهده گرفتند. امروزه بمراتب بیشتر از نیمی از دانشجویان ما را، دختران تشکیل می دهند که پس از پایان تحصیلات، به بازار کار روی می آورند. در حال حاضر حتی دختران و زنانی که به ظاهر در چاردیواری خانه محبوس هستند، از طریق رادیو، تلویزیونهای سate لیت، موبایل و اینترنت، فاصله های زمانی و مکانی را درمی نوردند و از آنچه در چهارگوشه جهان جریان دارد، آگاه می شوند. آنان می بینند که زنان و دختران در بسیاری از کشورها، از حقوق برابر با مردانشان برخوردارند. در بسیاری از مشاغل حتی بعنوان رئیس جمهور، از طرف جامعه انتخاب می شوند و به آن خدمت می کنند. در پوشش خود آزادی انتخاب دارند و نه تنها از حقوق برابر با مردان در حضانت فرزندانشان برخوردارند، بلکه در مواردی بعنوان مادر نیز از حقوق ویژه برای نگهداری کودکانشان بهره مندند. آنها می بینند که اگر ورزشکارانشان به مسابقات جهانی فوتبال راه می یابند، زنان نیز اجازه ورود به استادیوم فوتبال را دارند، بدون آنکه کسی جلوی آنها را بگیرد و یا به آنها توهین کند. بنابراین طبیعی است که در ذهن هر دختر جوان و زن ایرانی که بیننده این صحنه ها و شاهد زندگی قرن ۲۱ است، برگشت به عصر حجر غیرقابل قبول باشد. طبیعی است که زن ایرانی نیز خواهان همان حقوقی باشد که هموعانش در سراسر جهان دارند.

جمهوری اسلامی نمی تواند از یک طرف با جامعه جهانی در مرادده باشد، عضو سازمان ملل باشد و کنوانسیونهای آن را امضا کند، اما از سوی دیگر حقوقی را که در اعلامیه جهانی حقوق بشر به رسمیت شناخته شده است، که حق تظاهرات نیز از جمله آن است، به رسمیت نشناخته و یک تظاهرات مسالمت آمیز را با باتوم و گاز اشک آور پاسخ دهد. سرکوب تظاهرات زنان برای رسیدن به حقوق اولیه خویش و لغو قوانین تبعیض آمیز نمی تواند، در عزم

آنان برای مبارزه حق طلبانه شان خلی وارد کند. سرکوب تظاهرات ۲۲ خرداد زنان، که ادامه سیاستهای سرکوبگرانه دولت احمدی نژاد درمقابل کارگران، دانشجویان، روزنامه نگاران و مطبوعات، جنبش حق طلبانه مردم در اذربایجان، کردستان، خوزستان و ... می باشد، نه فقط زنان کشور را مثل تمامی موارد دیگر مجبور به خانه نشینی نخواهد کرد، بلکه همانگونه که پشتیبانی گسترده از خواست های زنان از سوی همه فعالان جنبش های مدنی نشان داد، مقاومت در برابر این قبیل سرکوب ها را دامنه بیشتری خواهد بخشید.

سرکوب در کشور ما سابقه ای طولانی دارد، از مشروطیت تاکنون، همه مستبدان و دیکتاتور ها تلاش کرده اند که تعرض بر حقوق مردم را با زور سرنیزه سرکوب به قانون زندگی تبدیل کنند. اما مقاومت در برابر مستبدین و عقب نشاندن و ساقط نمودن آن ها نیز مشخصه صد سال اخیر کشور ما است. دیکتاتورها و مستبدین از هر نوع و شکل آن، زبان دیگری جز سرکوب نمی شناسند و نمی خواهند از تاریخ بیاموزند و بفهمند که حق را نمی توان سرکوب کرد. اکنون دیگر حقوق بشر رسماً تثبیت شده است و بر اساس میثاق بین المللی حقوق بشر، حقوق انسانی جز لاینفک وجود انسان است. از زمانی که کودکی چشم بر جهان می گشاید، حقوق انسانی نیز با او زاده می شود. گرفتن این حقوق یا بی توجهی به آن، امری است ضد قوانین اجتماع بشری.

جنبش زنان کشور ما، راهی طولانی را برای رسیدن به خواست های خود طی کرده است. این جنبش امروز با تمام دشواریهای پیش رو، و علیرغم همه سرکوبها، در طول ۲۷ سال چالش با تبعیض رسمی و رایج در جمهوری اسلامی، قدرتمند تر گشته، در سطح جامعه ریشه دوانده و هر روز بیشتر گسترش می یابد.

۲۲ خرداد نقطه عطفی در مبارزات زنان فارغ از هرگونه تعلق فکری، مذهبی، قومی، سنی و مکانی بود. در ۲۲ خرداد امسال جنبش زنان تنها نماند و صداهای بسیاری دیوارهای فاصله، زمان و مکان را درنوردیدند و در حمایت از این حرکت همصدا شدند.

۲۲ خرداد، آغاز راه است. مبارزه زنان تا دستیابی به حقوق برابر و برچیدن قوانین تبعیض آمیز ادامه خواهد یافت!

سرنگون باد رژیم جمهوری اسلامی ایران